

Ik wil hier nooit meer weg

Toen Julie Loosemore nog een meisje was, wilde ze het klooster in. Maar het werd drank, drugs en prostitutie. Nu probeert ze alles een beetje op orde te krijgen. In... een voormalig klooster.

TEKST PETRA HUNSCHÉ · FOTOGRAFIE MAYANNE KONST

Z!-verkoopster Julie Loosemore (49) leidt bij perioden een woest leven met drank, drugs en 'stoute' zaken die het daglicht niet verdragen. Maar ze toont geen gebrek aan zelfkennis en neemt, op een grappig charmante manier, verantwoordelijkheid voor haar daden.

'Hellóhó', klinkt haar stem enthousiast vanuit een raampje op de eerste verdieping. 'Wait, ik kom naar beneden!' Links in het ontzagwekkende gebouw, een voormalig klooster aan het Hagedoornplein in Amsterdam-Noord, gaat een deur open. Loosemore's kleine stevige gestalte, met kort haar en een bril op, doet in de verte denken aan een van die katholieke nonnen waar vroeger de kloosterbibliotheek op draaide. Met een beetje fantasie zou het de abdes zelf kunnen zijn. Maar een stralend volmaans gezicht, licht opgezet door slaap, drank en medicijnen, lacht me tegemoet. Open, vol verwachting. *Let's rock and roll...*

'Wij hebben hier een echte vrouwencommune', vertelt Loosemore terwijl ze de gladde zandstenen trap oploopt die rechtstreeks de kapel in leidt. De ruimtelijke architectuur van het vroeg negentiende-eeuwse klooster, met een magnifieke lichtinval en allerlei kunstzinnige details, verheft de geest onmiddellijk, waardoor als vanzelf een lichte roes ontstaat. 'Het is hier fantastisch, ik wil hier *nóóit* meer weg', roept mijn gastvrouw. Ze babbelt voluit in een plat Engelse tongval. 'En gelukkig mag ik van het Leger des Heils de komende twee jaar nog blijven.'

De kapel ligt tegen het middaguur gehuld in het duister, slechts wat gebroken

daglicht valt binnen door een rij gebrandschilderde ramen, waaronder in fraaie letters deugden als 'moed', 'kracht' en 'reinheid' zijn gegraveerd. Overal staan gedekte eettafels klaar voor de lunch. Loosemore wijst naar de stapels borden en de bakken met glanzend bestek op het altaar. 'Met Kerstmis gaat alles eruit en hebben we hier een dienst, samen met de buurtbewoners.' Even later, gierend van het lachen, citeert ze een strofe uit een eigen gedicht dat ze bij die gelegenheid voordroeg: 'Wees blij met kerstmis/ en vier het met elkaar/ Want kerstmis komt/ maar eens per jaar'.

Bier

'Koffie?' Aangekomen in haar perfect ingerichte kamertje installeert Loosemore zich in een comfortabele fauteuil, naast een enorme gezinskoelkast. Met één armgebaar trekt ze de bovenste deur open, haalt een groot blik bier te voorschijn en neemt haar eerste slok.

'Ik voel me prettig met alleen vrouwen', zegt ze en ze veegt met de rug van haar hand geroutineerd het schuim van haar mond. 'Mannen kunnen soms erg agressief zijn, gewelddadig. Ik heb nog nooit een relatie gehad met een man zonder geweld erbij. Kennelijk zoek ik de verkeerde mannen uit, maar mijn eigen gedrag is soms ook onuitstaanbaar. Ik heb het zelf uitgelokt, ik heb mensen tot wanhoop gedreven.'

Haar eerste man, met wie ze drie kinderen heeft, was compleet radeloos door haar extreme gedrag met drank en cocaïne. Het gezin werd begeleid en uiteindelijk moest zij van jeugdzorg het huis verlaten. Vanaf die tijd ging het met Loosemore verder bergafwaarts. Ze kwam een vagebond tegen met wie ze het slechte pad op ging en zelfs trouwde. 'Ik hou heel erg van deze man, maar hij is niet goed voor mij, hij vertegenwoordigt mijn zwartste kant.' Bij de gedachte aan enkele van hun idiote wandaden schiet ze in de lach. 'Hahaha, ik kan zo vreselijk met hem lachen, dat heb ik verder met niemand. Maar ik heb het opgezocht, hij is een echte psychopaat.'

Dikke baby

Julie's vader maakte op haar vijftiende verjaardag een eind aan zijn leven. 'Sinds die tijd ben ik nooit meer dezelfde geweest', weet ze nu. Ze haalt een vergeeld familiealbum voor de dag. 'Mijn babyfoto's.' Alleen de eerste bladzijden van het album zijn gevuld, met

'Ik drink zo weinig mogelijk. 's Ochtends altijd drie biertjes om te stoppen met shaken en zweten. De middagpilsjes heb ik afgeschaf'

foto's van een superdikke vrolijke baby. Haar jonge en knappe ouders zijn duidelijk trots op haar. 'Maar ze konden het gezinsleven niet aan', vertelt ze. 'Ja, er werd helaas ook geslagen, wij hielden ons als kinderen altijd gedeisd. Mijn eerste man zegt het goed. Hij zegt: "Je bent emotioneel verwaarloosd."

Mijn jongere zusje en ik hadden voor onze toekomst een plan A en een plan B bedacht. Plan A was een gezin met alles erop en eraan. Mijn zusje heeft dat leven gekregen, zij is nu gelukkig. Ik werk zelf toe naar plan B: een mooi huisje voor mezelf, liefst met een tuin en eigen werk.'

Het fotoalbum kreeg ze pas geleden van haar moeder. 'Ja, ik was vorig jaar met mijn twee zoons in Engeland bij

haar op bezoek. Mijn zoons moeten vaak om mij lachen. "We vinden je zo grappig", zeggen ze dan.'

Haar dochter is minder blij met haar en dat begrijpt ze heel goed, al doet het regelmatig pijn. Maar de vader van haar kinderen, die ze vanaf haar negentiende kent, 'mijn eerste grote liefde', is haar beste vriend. Ze sms'en elke ochtend en ze gaat er een paar keer per week ontbijten. 'De relatie gaat hartstikke goed, maar dat komt omdat we niet met elkaar wonen. Als we genoeg hebben van elkaar, stap ik op de fiets hiernaartoe en dan kom ik in mijn knusse kamer. Kijk, die heb ik allemaal zelf gemaakt.' Ze wijst op de geborduurde kussens en kleedjes die haar kamer sieren.

Hees

Loosemore laat een bewonersblad zien, *De Rosa Raad*, dat ze voor de afdeling heeft opgezet, vier A4'tjes redelijk professioneel vol getypt met een agenda en allerlei nieuwtjes en interviews. 'Vanwege de medicatie zijn mijn ogen sterk achteruit gegaan. Omdat ik niet meer kan borduren maak ik nu deze krant', zegt ze met een lage, hese drankstem. 'Ja, ik ben inderdaad wel creatief. Hahaha! Weet je, creatieve mensen hebben allemaal een beetje een makke. Ze zijn anders dan anderen. En dat ben ik ook.'

Ze kijkt tevreden haar kamertje rond. De enorme ijskast, de fauteuil, daartegenover een groot flatscreen. Een moderne hoogslaper met een bureautje eronder, een schapenvacht op de vloer. 'Allemaal bekostigd van mijn inkomsten uit Z!' Alle muren zijn behangen met foto's en onder de hoogslaper hangt een bord met recente vrolijke familiefoto's. 'De daklozenkrant is mijn redding geweest. Z! is een reden om op te staan, een reden om te douchen en met een frisse mond voor de dag te komen. Het betekent contact met mijn vaste klanten, een stuk of veertig. Als ik er niet ben en ik kom de volgende dag, zeggen ze: "Waar was je, was je ziek?" Als ze met de rollator zijn, doe ik de deur voor ze open en als ze een boodschappenkarretje nodig hebben, pak ik die voor ze, dan help ik ze de boodschappen in de

fietstas te proppen, en als de wind de fietsen omwaait zet ik ze overeind. Dus ik ben bezig, ik heb een doel in mijn leven, een reden om op te staan en een plek om naartoe te gaan, waar ik me veilig en prettig voel. Het maakt me niet uit, al krijg ik geen dubbeltje, ik móet werk omhanden hebben, want je kent in het Engels dat gezegde: *The devil finds work for idle hands*. Als ik bezig ben met werk, dan ben ik niet in de verleiding om stoute dingen te doen. Net voor het te laat is hou ik me in en denk ik: wacht effe, je moet morgen naar je werk, en dan denk ik: stop ermee.'

Dan, lachend: 'Mijn leven is net een achtbaan, de meest vreemde dingen overkomen mij.' Maar ook: 'Ik heb heel veel foute beslissingen genomen in mijn leven. Maar één ding heb ik goed gedaan, dat zijn mijn kinderen. Zij doen het gelukkig prima, alledrie.'

Bijbeltje

Het afgelopen jaar zette Loosemore voor het eerst haar leven eens goed op een rijtje. Ze kicke af van de cocaïne en stelde zich onder behandeling van de psychiatrie, waar ze werd gediagnosticeerd voor een persoonlijkheidsstoornis. Daar is tegenwoordig goede behandeling voor, evenals voor hiv, een ziekte waar ze veel medicijnen voor moet slikken.

'Ik ben nog steeds alcoholist', zegt ze.

'Maar ik drink zo weinig mogelijk. 's Ochtends altijd drie biertjes om te stoppen met shaken en zweten. De middagpilsjes heb ik afgeschaf, godzijdank, en als ik terugkom gun ik mezelf er nog twee. En ik heb ook nog iets, dat is erg belangrijk voor mij, dat ga ik je voorlezen.'

Ze haalt een wit leren bijbeltje te voorschijn en citeert. Psalm 23, *The Lord Is My Shepherd*. Loosemore leest de psalm vol overtuiging voor: 'Deze *holy bible* heb ik sinds mijn geboortjaar 1964. Ik put er veel troost uit. Ik kreeg 'm van de tante van mijn vader, *antie* Mitchie, die heeft mij voorname-lijk grootgebracht, want mijn vader was zwaar alcoholist en mijn moeder moest alle uren werken om een dak boven ons hoofd te houden. Mijn tante gaf ook bijbelles in de baptistenkerk, zij heeft mij de bijbel leren kennen, en het klinkt raar met het leven dat ik heb geleid, maar toen ik twaalf was wilde ik non worden. Want ik kreeg zoveel liefde en troost uit de bijbel en uit het contact met de mensen daar, niet bedreigend of vervelend, niet onaardig of met een dubbele agenda, maar oprechte liefde, dus ik wilde in die wereld treden.

Nou, mijn leven is compleet de andere kant op gegaan met drank, drugs, prostitutie, neem maar op. Maar nu zit ik weer in een klooster. Ik ben terechtgekomen waar ik hoor...'

SPEKKIE BIG #67

